MARTINA BITTNEROVÁ Z HOSPOZÍNA NAPSALA KNÍŽKU O VÝJIMEČNÝCH ŽENÁCH

Martina Bittnerová bydlí v Hospozíně na Slánsku a je jí 36 let. Pochází z Vysočiny, ovšem do školy chodila už v Praze, kam se s rodiči přestěhovali. Psaní ji vždycky bavilo, ale svou první knížku vydala teprve nedávno – v říjnu loňského roku. Kniha pod názvem „Spisovatelky a Erós" hovoří o jedenácti výjimečných ženách převážně žijících v 19. století.

● Kdy jste vlastně poznala, že byste mohla napsat knihu?

Někdy ve čtvrté třídě ZŠ jsem zkoušela psát fiktivní příběhy o indiánech, které jsem si zapisovala do zvláštního sešitu. Pamatuji si, že to četla maminka mé spolužačky a té se to líbilo. Přesto jsem svůj zájem tenkrát odložila a vrátila jsem se k němu až někdy v šestnácti. Takhle mladí autoři zpravidla začínají poezií, ale já už tehdy začala psát hlavně povídky, poezii pak jen krátce kolem mých 20 let.

● Máte umělecké kořeny?

Ne, nejsem z žádné umělecké rodiny, a tak jsem ani nikoho neznala, kdo by psal a nějak mi mou touhu psát usnadnil či mi nějak poradil. Vstoupila jsem do toho prostě takříkajíc „po hlavě". Přišly vzlety i pády. Kdybych měla větší zkušenosti, jistě bych do mnoha věcí šla poněkud šikovněji. Na druhé straně bylo zajímavé pořád něco objevovat.

● Literaturu studenti zrovna moc nemilují, jak to bylo u vás?

Pro mne literaturu objevil a dal její krásu poznat hlavně náš profesor literatury na obchodní akademii v Praze pan Miroslav Král. Brzy po maturitě jsem se začala zúčastňovat různých literárních soutěží a díky jim jsem se dostala do nově vzniklého Klubu mladých autorů při Středisku západočeských spisovatelů (pobočka Obce spisovatelů v Praze). Klub inicioval tamní autor František Spurný, člověk velmi zkušený, který byl schopný nám mladým své zkušenosti předat.

● Zmínila jste literární soutěže, dosáhla jste na nich nějakých úspěchů?

Nedokážu si vzpomenout na všechny, ale byla jsem oceněná nejméně na sedmi literárních soutěžích. Nejraději vzpomínám na Literární Šumavu v roce 1998, kde jsem získala 2. místo jak v kategorii poezie, tak rovněž 2. místo v kategorii próza. Dá se říci, že ocenění v obou kategoriích je poměrně výjimečný jev, a proto si toho hodně cením.

● Můžete zrod Vaší knížky přiblížit čtenářům?

Kniha Spisovatelky a Erós je na rozhraní beletrie a literatury faktu. Při psaní jsem se hodně faktů držela, informace jsem zjišťovala nejen z různé literatury, ale byla jsem i v Památníku národního písemnictví. Příběhy jsou o jedenácti výjimečných ženách, spisovatelkách, herečkách či autorkách i těch, které nikdy nenapsaly ani řádku, ale svým osudem to výjimečné ženy byly. Netvrdím, že jsem vždy našla něco nového, ale myslím si, že jsem nabídla určitý nový pohled, či si všimla některých skutečností, které

Martina Bittnerová se svou knihou na chodbě slánské knihovny.

FOTO SLÁVA PILÍK

byly dříve v literatuře v souvislosti s těmito ženami opomíjeny.

● Proč jste se věnovala právě tématu o ženách?

Osudy například Karoliny Světlé, Boženy Němcové, Marie Majerové a dalších mne velmi zaujaly. Obdivuji je za to, že v tehdejším životě, tak obtížném pro ženy, dokázaly ještě něco vytvářet, psát, hrát divadlo, prostě dávat či vracet mnohé tvůrčí tehdejší společnosti. Bylo mi také líto, že v současné době se na tyty výjimečné ženy zapomíná a také, že se v literatuře o nich mluví příliš šablonovitě. Chtěla jsem v jejich vztazích najít nové pohledy. Vždyť například téměř neměly přístup k formálnímu vzdělání a dokázaly být na tu dobu moderní, protože hodně četly a to i odbornou literaturu.

● Jaké máte další plány?

Už v první knize jsou naznačeny vztahy jedenácti žen také směrem k mužům. Další kniha tedy bude o mužích, znovu o těch, kteří převážně žili v 19. století. A znovu o těch, kteří byli až neočekávaně rychle zapomenuti. Kniha bude například pojednávat o herci Prozatímního a později také režiséru Národního divadla Jakubu Seifertovi. Jeho život je dokladem toho, že můžete vyletět jako raketa a pak na vás brzy všichni zapomenou. Další osobností, o které se málo ví, byl Vilém Dušan Lambl, vynikající lékař a vědec. Dodnes je po něm pojmenován jeden bičíkovec, o kterém se učí i čeští studenti medicíny, ale netuší, po kom to jméno má. Jako svou třetí knihu bych ráda napsala něco pro děti. *Sláva Pilík*